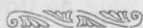

Bog ve, če ne bo še prišel čas, ko ti bo kruha zmanjkalo; takrat boš šele spoznal, koliko je vreden. Dobro si to zapomni! — Od takrat naprej», tako piše Vallés, »sem imel neko posebno spoštovanje do kruha. Žitno polje mi je bilo sveto; nikdar nisem pohodil žitne bilke ne nalašč, ne zato, da bi si utrgal kako cvetlico med žitom.«

Otrok moj! Spoštuj žitno polje, spoštuj zrnje, spoštuj kruh!

A. Č.

Otrok po volji božji.

Pred kratkim sem pisal v Ljubljani na glavni pošti neki članek. Kdo se briga ob takih trenutkih za ljudstvo, ki pride, opravi hitro svoje reči in zopet gre? Poleg tega se pa človek tako vglubi v svoje delo, da sploh ne vidi in ne čuti, kaj se godi v njegovi bližini. Le tu in tam ti udari na uho kaka beseda, krog tebe je čuti lahko pošumevanje pisanih kril, in na hodnikih odmevajo udarci oddaljajočih se korakov. Vznemiri in vznevolji te v takem slučaju znanec, ki pride odzadaj, te potreplje po rami in vpraša: »Hej, kaj pa ti tu, brate?«

Sedel sem brez skrbi in mirno sam zase, pisal svojo pot, in še tako glasen pogovor me ni spravil s pravega tira. Ko sem prišel do mesta, kjer je bilo treba nekoliko premisleka, sem odložil pero, prižgal svalčico in se ozrl krog sebe. Na stolu meni nasproti je sedela še mlada gospa in pisala menda svojemu možu, ki se daleč, daleč za deveto goro bori za slavo in čast svoje domovine. Ob strani ji je stal njen sinček kakih osmih let. Njegove iskreče se oči so švigale od osebe do osebe ter ljubko pogledovale zdajpazdaj mamico. V hipu se mi je prikupil in priljubil ta brhki dečko. Kadil sem dalje in ga neprestano opazoval.

Ko je gospa spisala pismo, ga je še enkrat skrbno prebrala.

Vestno je sledil deček vsaki potezi na materinem obrazu, se stisnil k njej in vprašal tiho s ponižnim glasom:

»Mama!«

»Kaj želiš, Dragan?«

»Ali si zapisala v pismu, da molim vsako jutro in vsak večer za srečno atovo vrnitev?«

»Sem, ljubček moj.«

»Ali si povedala, da sem dal zanj za sveto mašo iz prihranka, ki sem ga dobil za ministriranje?«

»Sem, ker vem, da bo ata tega iz srca vesel?«

»Pa si napisala tudi, da delam to iz ljubezni do njega in popolnoma prostovoljno?«

»Res, ker to si res storil tako.«

»In to si tudi pisala, da hočem biti vedno priden in da naj radi mene ne skrbi za dom?«

»Da, malček moj, vse to sem napisala; drugič bom še več, samo priden ostani in moli pobožno za atovo vrnitev.«

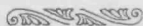
»Rad storim to, mama, tebi in Bogu na ljubo, samo plakati ne smeš več, mamica! Saj so rekli gospod katehet v šoli, da naj zaupamo in se zatečemo k Bogu, ki nas tudi v največji sili ne zapusti.«

Solze so stopile ob teh tolažilnih besedah mladi gospe v oči, objela je sinčka in ga poljubila veselja.

Kdo bi ne bil res vesel takega otroka, ki je veselje in blagoslov staršev ter po volji božji?

O, da so vsi slovenski otroci taki!

Vid Vidov.

Na Silvestrovo noč.

»Letos se ne vidiva več; do drugega leta boš spal, Tonček!«

Tako je rekel oče svojemu malemu Tončku.

»Ne, oče, jutri zjutraj že vstanem.«

»Miren bodi, Tonček in zaspil!«

In Tonček se je umiril, a ni takoj zaspal. Ta očetova beseda! Da bo toliko časa spal! In tako dolgo ne bo videl očeta in se ne bo igral s svojim